

Yoel Kitabı ve Laodikya'daki Yedinci Gün Adventist Kilisesi - Sayı On Yedi

Jeff Pippenger
2025-12-23

On Yedi Numara

Son makaleyi, Avram ve Pavlus'un peygamberlik sözlerine ilişkin yarım kalmış bir değerlendirmeye bitirmiştik; satır üstüne satır konulduğunda, önce 30 yılın ardından 400 yıldan oluşan 430 yıllık bir dönem ortaya çıkar. Sanırım teoloji âleminde, 30 yılı 400 yılın ardından gelen bir dönem olarak görenler de vardır; ama genel olarak ele alındığında otuz yıl dönemin başına konur. 400'ü 30 mu izler, yoksa 30'u 400 mü? Otuzun ardından dört yüz gelir; çünkü otuz yıllık bir dönemi, ona bağlı ve ardından gelen ikinci bir peygamberlik dönemiyle birlikte ortaya koyan birçok tanık vardır.

Yusuf, Yaratılış 41:46'da Firavun'a hizmet etmeye başladığında otuz yaşındaydı. Sonra yedi yıl bolluk başladı, onu yedi yıl kıtlık izledi. Mesih'in bir tipi olarak Yusuf'un otuz yaşını 2520 gün süren iki dönem izledi. Mesih otuz yaşındayken de onu, toplamda 2520 eden iki adet 1260 günlük dönem izledi; bu da iki krallık üzerine gelen yedi vakitle bağlantılıdır.

Davut, kral olduğunda otuz yaşındaydı ve 2. Samuel 5:4'te belirtildiği gibi kırk yıl hüküm sürdü. Davut, Mesih'i temsil eder. Mesih otuz yaşına geldiğinde vaftiz edildi ve ardından kırk gün boyunca çöle götürüldü. Vaftiziyle önceden işaret edilen dirilişinden sonra ise kırk gün kaldı ve öğrencilerine bizzat öğretti. Çarmıhta, merhamet olarak Yeruşalim'in yıkımı kırk yıl ertelendi; bu, antlaşma tarihlerinin başında nesillerinin çölde kırk yıl boyunca ölmesiyle paralellik gösteriyordu.

Ezekiel, Ezekiel 1:1'de peygamber olmaya çağrıldığında otuz yaşındaydı. Şimdi Ezekiel'in otuzuncu yılını izleyen dönemi ele almaya zaman ayırmayacağım, ancak hizmetinin ne kadar sürdüğüne ilişkin bilinen gerçeklerin kısa bir yapay zekâ özetini ekleyeceğim. "Ezekiel'in peygamberlik sözleri, Eski Antlaşma'daki en kesin tarihlendirilenler arasındadır; kitap boyunca 13 belirli tarih verilir. Bunların tümü Jehoiachin'in sürgün yılından itibaren (MÖ 597, 1. yıl olarak kabul edilerek) hesaplanır ve yaklaşık 22 yılı kapsayan açık bir kronolojik çerçeve sağlar."

İsa vaftiz edildiğinde otuz yaşındaydı ve ardından bir hafta boyunca birçok kişiyle antlaşmayı teyit etti.

Antikrist, peygamberî anlamda Mesih'in örüntüsüne göre şekillenir ve Mesih'in göksel başkâhin olarak görevini üstlenmeden önce otuz yıl hazırlanmış olması gibi, antikrist için tanımlanan peygamberî otuz yıllık hazırlık dönemi de 508'de "günlük"ün kaldırılmasından 538'e kadar uzanıyordu. Papalık sahte bir başkâhin olarak yetkilendirildiğinde, tıpkı Mesih'in vaftizinde güçle meshedilmesi gibi, papalığın 1260 yıllık karanlığı, Mesih'in vaftizinden çarmıha kadar süren 1260 günlük saf ışığıyla paralellik gösterecekti; bu da 1798'de papalığın aldığı ölümcül yarayla örtüşür.

Otuz yıllık bir dönemle başlayan bu daha önceki iki kısımlı dönemlerin hiçbiri, Abram'ın üç aşamalı antlaşma sürecindeki ilk adımından öncesine tarihlenmez. Bu nedenle, ilk anılan Abram'inkidir; ama bu ancak Pavlus'un ikinci tanıklığıyla doğrulandıktan sonra böyle olabilirdi. Pavlus sözlerini yazdığında, 400 yıllık kehanet, ilk 30 yılın geri kalan dönemden ayrıldığı 430 yıllık bir kehanete dönüştü.

Mesih'in Alfa ve Omega olarak temsil edilen karakterine dayanarak şunu savunuyorum: Abram ve Paul'un otuz yıl—ardından dört yüz yıl—şeklindeki iki yönlü peygamberliklerinin omega'sını oluşturan yüz kırk dört binin antlaşma sürecinin, antlaşma tarihinin omega'sında—ki bu, yüz kırk dört binin mühürlenmesinin tarihidir—bir karşılığı bulunmalıdır. Otuz yıllık bir dönem, ardından ayrı ve belirgin başka bir dönem, zaman belirlemesine başvurmaya fakat Abram'ın temel oluşturan 430 yıllık peygamberliğini yerine getiren bir tarzda tamamlanmalıdır. Önceki ifadeyi bir kez daha okumanız ve sonra bu noktaya dönüp devam etmeniz güzel olur.

İsa, Yusuf, Davut ve Hezekiel, son günlerde Tanrı'nın halkını simgeleyecek bir hizmet için otuzar yıl hazırlık gördüler. Peygamber Hezekiel, Mesih'i kâhin olarak simgeleyen Yusuf ve kral Davut. Dört simge vardır; ancak Göksel Başkâhini temsil eden simge için hem insani hem de ilahi bir temsilci vardır. Bu dört tanık, Avram'ın otuz yılı ve onu izleyen peygamberlik dönemiyle uyumludur.

Mesih karşıtı otuz yıl boyunca hazırlıkta bulundu, ardından 1798'de birinci ölümü tadıncaya kadar 1260 yıl süreyle yetki verildi. O, ikinci ölümün simgesidir; çünkü lütuf devresi kapandığında yeniden ölür. İkinci ölüm, ebedi ölümdür. Biz dirilmiş bir Kurtarıya hizmet ediyoruz; çünkü Mesih ebediyen ölmedi, ikinci ölümü tatmadı. Papalıkların ölümcül yarası iyileştiğinde, Vahiy on üç, onun yeniden 42 ay boyunca hüküm süreceğini belirtir; bu da zaman unsurundan bağımsız bir peygamberlik dönemini temsil eder.

Pazar yasası döneminde diriltildiğinde, onun hizmetine karşı çıkan ordu, Vahiy 11'deki üç buçuk günün sonunda diriltilemlerden oluşur. İkisi de birer sancak olan iki dirilmiş güç, biri yedinci gün Sebt'i'ni, diğeri güneşi temsil eder; insanlık yaşam ya da ölüm için son seçimini yaparken bunlar bütün dünya için referans noktası hâline gelir.

Pazar yasası geldiğinde, aynı zamanda canavar olan Antikrist, ejderhanın, kendisinin (canavarın) ve sahte peygamberin üçlü birliğini temsil edecek. Bu üç güç, bütün dağların üzerine yükseltilecek olan Tanrı'nın kilisesine karşı birleşecek. Tanrı'nın muzaffer kilisesi otuz yıllık bir hazırlık içindedir; bu, gerçek anlamda otuz yıl değil, otuz sayısıyla ilişkilendirilmiş yerleşik bir peygamberî dönemdir ve peygamberî zamanın uygulanmasının artık geçerli olmadığını belirleyen 1844'te verilen buyruktan sonra bile bir peygamberlik olarak hâlâ yürürlüktedir. Otuz yılın, muzaffer kilise olarak görkem krallığını temsil edecek olan peygamber, kâhin ve kral için bir hazırlık dönemini ifade ettiği kolayca görülebilir. Hezekiel, Mesih, Yusuf ve Davut'tan oluşan dört tanık, papalık ve üçlü birliğin dünyayı Armagedon'a sürüklemekte olduğu aynı zaman diliminde Tanrı'nın krallığının otoritesini temsil eder.

Muzaffer kilise, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Pazar yasası sırasında yüceltilecektir ve Eski ve Yeni Antlaşmaların tanıklığına göre antlaşma halkı olan yüz kırk dört bin kişi kâhinler krallığı

olacaklardır.

Siz de, yaşayan taşlar olarak, ruhsal bir ev ve kutsal bir kâhinlik olarak bina ediliyorsunuz; İsa Mesih aracılığıyla Tanrı'nın kabul ettiği ruhsal kurbanlar sunmak için. 1. Petrus 2:5.

Kâhinlerin tapınakta hizmet etmeye başladıklarında otuz yaşında olmaları gerekiyordu; bu nedenle Pazar yasasından önce, bir kâhinliğin ilk ürünlerin salınım sunusu olarak hizmet etmek üzere hazırlandığı bir zaman dilimi vardır. Kâhinler, yani yüz kırk dört bin, Antlaşma'nın Habercisi tarafından gerçekleştirilen arınma sürecinde Levililer olarak temsil edilir. Pazar yasasına götüren bir peygamberlik dönemi vardır; bu dönemde bir arınma süreci, son yağmur dönemi için kutsanmış bir hizmeti hazırlar. Hazırlık Pazar yasasında sona erer; dolayısıyla otuz yıllık dönem kâhinlerin hazırlığını temsil eder ve böylece bir kâhin için gerekli olan yaşla örtüşür. Mesih Başkâhin olarak hizmetine otuz yaşında başladı ve Yusuf Mesih'i örneklediği için o da hizmetine otuz yaşında başladı. Sahte Mesih de otuz yıl boyunca hazırlıktaydı; dolayısıyla otuz yıllık bir sürenin bir kâhinliğin hazırlığını temsil ettiğine dair üç tanığımız vardır.

"Yaklaşan büyük mesele, Tanrı'nın görevlendirmedeği kişileri eleyecek ve O, geç yağmur için hazırlanmış, saf, hakiki, kutsal kılınmış bir hizmete sahip olacak." Seçilmiş Mesajlar, 3. kitap, 385.

Kardeş White doğrudan şunu öğretir: kilise ne zaman saf olursa, Peygamberlik Ruhu etkindir. Büyük mesele ayrık otlarını ayıkladığında, İsa ile hem ilâhî hem insan olan kâhin Yusufun; İsa ile peygamber Ezekiel'in; İsa ile kral Davut'un oluşturduğu kutsallaştırılmış bir hizmete sahip olacaksınız. Otuz yılla sembolize edilen bir süre boyunca hazırlananlar, yüz kırk dört binin arasında olacak ve peygamberler, kâhinler ve krallar olarak temsil edileceklerdir. Bu üç insanın her biri, Mesih'in peygamber, kâhin ve kral olarak yaptığı işin Kutsal Kitap'taki simgeleridir; bu nedenle, otuz sayısı, otuz yıl boyunca hazırlanmış olan Kutsal Kitap sembollerinin ortaya koyduğu bu üç kategorinin her birinde, Mesih'le bir araya getirildiklerinde ilâhî olanla insanî olanın birleşimini temsil ettiklerini çıkarmamıza olanak sağlar. Böylece, simgesel otuz yıllık süre boyunca hazırlanan o kâhinler, ilâhî olanla insanî olanın birleşmesinin alameti olarak temsil edilir.

Nihai papalık kan banyosunun 42 ayı, Mesih'in havarileri şahsında 42 ay boyunca insanlar arasında yürümesi sırasında gerçekleşir. Kölelik ve baskının 42 ayı, Abram'ın çifte peygamberliğinin 430 yılıyla temsil edildiği gibi, kurtuluşla sona erer. Abram'ın dört yüz yılı, Kızıldeniz'deki kurtuluşla sona erer; bu, papanın simgesel 42 ayının sonunda sınanma süresinin kapanışının klasik bir Kutsal Kitap örneğidir.

Kırk iki ay, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Pazar Yasası'ndan insanların deneme süreci kapanana kadar süren sınanma zamanını temsil eder. Yine de o 42 ayda, otuz yıllık bir hazırlık döneminin ardından, Mesih antlaşmayı kalanların şahsında tasdik etmektedir. Mesih karşıtı sahte kâhin, tam da Mesih'in kendi çizgisinde öldüğü yerde nihai sonuna ulaşır; bu da Mısır kralı Firavun'un kendi çizgisinde öldüğü yerdir. Karmel Dağı'nda Baal'ın peygamberleri öldürüldü; böylece Pazar Yasası'nda sahte peygamberin ölümü işaret edilir. Pazar Yasası'nda, ardından öldürülen bir sahte peygamber, Firavun'la temsil edilen ejderha ve papalıkla temsil edilen canavar vardır. Bunların hepsi, Pazar Yasası'nda Tanrı'nın kâhinleri, kralları ve peygamberleriyle çatışma

halinde temsil edilir. Kilise, Pazar Yasası'ndan hemen önce arındırılır ve peygamberlik armağanı, tam da sahte peygamberin öldüğü yerde, yeniden tesis edilir. O andan itibaren mücadele, peygamberlik mesajının gerçek mi sahte mi olduğu üzerinedir.

Sembolik otuz yıllık dönem, Pazar yasasından önce gelen bir dönemi temsil eder. Bu dönem, kâhinler için bir hazırlık dönemidir; çünkü Mesih her şeyde onların örneğidir; zira bunlar Kuzuyu izleyenlerdir. Abram'a verilen peygamberliğin ilk otuz yılı içinde antlaşma tesis edildi; bu da, kâhinlerin hazırlık döneminin her neyi temsil ediyorsa etsin, Abram'ın alfa tarihinde tipik olarak gösterildiği üzere, Rab'bin yüz kırk dört binle antlaşmasını yenilediği dönem olduğuna işaret eder. Bu dönem, Pazar yasasında, tıpkı Mesih'in vaftizinde olduğu gibi Kutsal Ruh'la meshedildiklerinde, otuz yaşında hizmete başlayan kâhinler için bir hazırlık zamanıdır. Abram'ın alfa tarihinden çıkarılabilecek bir başka gerçek de şudur: Pazar yasasına götüren bu dönemin her neyi temsil ediyorsa etsin, çok önemli olması gerekir; çünkü omega her zaman alfadan daha güçlüdür. Pazar yasası, 22 Ekim 1844, çarmıh, Mısır'daki Fısıh ve daha niceleri tarafından temsil edilen omegadır.

Pazar yasası, otuz yıllık dönemle temsil edilen dönemin sonunu ifade eder. Bu, hemen hemen tüm büyük kurtuluş anlatılarında önceden işaret edilmiştir ve Abram'la başlayan seçilmiş bir halkın antlaşma tarihinin de sonudur. Dönemin sonuna ilişkin böylesi peygamberce ağırlıkta kanıtlar ve dönemin kendi başına taşıdığı ciddi amaç göz önünde bulundurulduğunda, başlangıç noktası ne olmalıdır?

Birçok tanıklığa göre Pazar yasasında sona eren, otuz yılla temsil edilen bir peygamberlik dönemi vardır. O noktadan sonra, çeşitli sayısal değerlerle temsil edilen bir dönem gelir ve bu dönemlerin her biri, Pazar yasasını izleyen peygamberlik tarihinin bir hattına dair tanıklık sunar. Bu dönemlerin bazıları kilise tarihinin iç hattını, bazıları ise Armagedon'a doğru yürüyen dünyanın dış hattını temsil eder.

Bu noktada, belaların sonunda gün ve saat ilan edilene kadar, son günlerde herhangi bir belirlenebilir tarihi ifade edecek şekilde hiçbir zamanla ilgili peygamberliği uygulamayı reddettiğimizi kendimize hatırlatmak muhtemelen yerinde olur. Artık peygamberlik zamanını uygulamama görüşümü örnekleme için Daniel kitabının on ikinci bölümünü kullanacağım. On ikinci bölümde, peygamberlik zamanını belirten üç ayet vardır.

Ve keten giysili, ırmağın suları üzerinde duran adamı duydum; sağ elini ve sol elini göğe kaldırdı ve sonsuza dek yaşayana yemin ederek bunun bir vakit, vakitler ve yarım vakit olacağını söyledi; ve kutsal halkın gücünü dağıtmayı tamamladığında bütün bu şeyler sona erecek. Daniel 12:7.

Ve günlük kurbanın kaldırıldığı ve ıssız bırakan iğrençliğin dikildiği zamandan itibaren, bin iki yüz doksan gün olacaktır. Daniel 12:11.

Ne mutlu bekleyen ve bin üç yüz otuz beş güne ulaşan kişiye! Daniel 12:12.

Milleritler bu üç ayetin her birini doğru anlıyordu. Bu üç peygamberlik sözü, temelleri oluşturan gerçeklerin bir parçasıdır. Bununla birlikte, Milleritlerin bu ayetlere ilişkin anlayışı, gün-yıl

ilkesini uygulamaya dayanıyordu. “Artık zaman yok” olduğuna göre, bu ayetlerin başka bir uygulaması olmalıdır; çünkü bütün peygamberlik sözleri son yağmur döneminden bahsetmektedir. Bu ayetlerin, bir mesaj oluşturmak için zamanı kullanmayan ve ayetlere ilişkin Millerit anlayışıyla çelişmeyen bir son yağmur anlayışı olmalıdır. Üç ayetin ortasındaki ayet (on birinci ayet) hakkındaki doğru Millerit görüş, onun iki aşamalı bir dönemi temsil ettiğidir; otuz yıllık bir dönemle başlar ve ardından 1260 yıl gelir. On birinci ayet, ıssızlaştırıcı iğrençliğin kurulmasıyla temsil edilen Pazar yasasından önceki otuz yıllık dönemi tanımlamaktadır.

Tanrı'nın Sözünde Daniel'in on ikinci bölümü, Daniel kitabındaki bir peygamberliğin mührünün açıldığı son günlerde, sonun zamanında, Tanrı halkının arındırılma sürecini ortaya koyan bölümdür. On birinci ayette, öncülerin doğru biçimde otuz yıllık bir dönem olarak anladıkları ve 1260 yıllık bir döneme bağlanan bir peygamberlik sözü buluruz. On ikinci bölümde, yedinci, on birinci ve on ikinci ayetlerdeki üç peygamberlik sözünün tümü sonun zamanına kadar mühürlenmiştir. Sonun zamanında bu üç peygamberlik sözünün mührü açılmalıdır; çünkü Tanrı'nın Sözü asla boşa çıkmaz. Aynı bölümde, Kutsal Kitap'ta insanlığın deneme süresinin kapanışının en açık tasviri ortaya konur; bu nedenle on ikinci bölüm, Adventizmin başlangıcından ziyade Adventizmin sonunu daha kesin ve daha özel biçimde tanımlamaktadır.

Daniel'in on ikinci bölümündeki üç peygamberlik sözü, mühürleme ve mühür açmanın peygamberlik açısından temel tanımını veren aynı Kutsal Yazı pasajında mühürlenmişti. Bu üç peygamberliğin mührü, yüz kırk dört binin tarihinde açılır; çünkü Alfa ve Omega, bir şeyin sonunu her zaman o şeyin başlangıcıyla birlikte gösterir. On ikinci bölümdeki üç peygamberî dönemde mührü açılanlar, Tanrı'nın peygamberlik Sözü'nün nihai mühür açılışını temsil eder. Bu mühür açılışı, lütuf zamanının kapanmasından hemen önce, İsa Mesih'in Vahiy'nin mührünün açıldığı Vahiy kitabının birinci bölümünde ortaya konur. Daniel'in on ikinci bölümünün on birinci ayeti, otuz yıllık bir dönemle başlayan iki yönlü bir peygamberliğe ilişkin, Abram ve Pavlus'un ilk temsilinin karşılığıdır.

Daniel kitabının on ikinci bölümündeki üç peygamberlik, son zamanın nihai safhasında mühürleri açılan sembolik dönemlerdir; mühürlerin açılması ise Tanrı'nın halkının nihai arınmasına yol açar. Bu üç peygamberlikten ilki bizzat Mesih tarafından verilmiştir; Mesih bu peygamberliği ortaya koyarken keten giysiler içinde suyun üzerinde durur, 1260 yıl olarak temsil edilen bir peygamberlik döneminin sonunu işaret eder ve o dönemin sonunu Tanrı'nın halkının gücünün dağıtılmasının sonu olarak tanımlar. Son günlerde Tanrı'nın halkı yüz kırk dört bindir ve onlar da dağılmışlardır.

Mesih yalnızca suların üzerinde durup bir soruyu yanıtlamakla kalmıyor; üstelik soru "Ne kadar süre?" sözleriyle başlıyor. "Ne kadar süre?" peygamberlik niteliği taşıyan bir semboldür; Daniel sekizinci bölümün on üçüncü ayetinde de İsa'ya "Ne kadar süre?" diye sorulur.

Ve biri, ırmağın suları üzerinde duran keten giysiler giymiş adama, “Bu harikaların sonuna kadar daha ne kadar zaman var?” dedi.

Ve keten giysili, ırmağın suları üzerinde duran adamı işittim; sağ elini ve sol elini göğe kaldırıp sonsuza dek yaşayana yemin ederek, “Bir vakit, iki vakit ve yarım vakit olacak; kutsal halkın

gücünü dağıtmayı tamamladığında, bütün bu şeyler sona erecek,” dedi. Daniel 12:6, 7.

Hiddekel Nehri görünümünde, keten giysili adam olarak temsil edilen İsa’ya yöneltilen soru şudur: “Bu harikaların sonuna kadar ne kadar zaman kalacak?”; Ulai Nehri görünümünde ise Palmoni (o belirli aziz) olarak temsil edilen İsa’ya şu soru sorulur: “Gündelik kurban ve ıssızlığa yol açan suçla ilgili, hem tapınağın hem de ordunun ayaklar altında çiğnenmesine kadar sürecek bu görünüm ne kadar zaman olacaktır?”

Kardeş White, Şinar’ın büyük ırmaklarının kıyılarında Daniel’e verilen görümlerin şu anda yerine gelme sürecinde olduğunu belirtir ve her iki ırmak görüşüyle bağlantılı olarak İsa’ya peygamberî ‘soru’ sorulur; bu soru her zaman ‘yanıt’ olarak Pazar yasasını sonuç verir. Yine de her iki yanıt da 1844’te sona eren peygamberî zaman bağlamında sunulur. Öncüler, sekizinci bölümdeki soru ve Ulai nehri görüşüne verilen yanıtı doğru biçimde belirlediler ve 1798’in, Tanrı’nın halkının gücünün dağıtılmasının sona erdiği zaman olduğunu anladılar. Ancak 1844’ten sonra, Tanrı’nın peygamberî Sözü’nün ‘zaman uygulaması’ sona erdiğinde, “Ne kadar süre?” biçimindeki peygamberî soru, öncü anlayışını şu şekilde yeniden ifade eder: ‘2300 güne kadar; sonra, yaklaşan Pazar yasası sırasında kutsal yer arındırılacaktır’ ve Daniel’in son görüşündeki ‘bütün’ ‘harikalar’, kutsal halkın üç buçuk sembolik gün boyunca dağıtılmasının sona ermesiyle yerine getirilecektir.

Daniel’in son üç bölümündeki Hiddekel nehri görünümü ve yedinci ila dokuzuncu bölümlerdeki Ulai nehri görünümü, Sister White tarafından “Şinar’ın büyük nehirleri” olarak tanımlanır. Tüm tarihçi ve Kutsal Kitap bilgileri, Şinar ile ilişkilendirilen yalnızca iki nehir bulunduğunu ve bunların ikisinin de büyük nehirler olduğunu belirtir. Bu iki nehir Dicle (Hiddekel) ve Fırat’tır. Ulai nehri Şinar’ın Fırat’ı değildir; Şinar’da değil, Persya’da insan yapımı küçük bir kanaldır. Adventizmin temelini ve merkezi direğini içeren görüşteki Ulai nehri Şinar’da bulunmaz; yine de kadın peygamber Ulai’yi, Şinar’ın büyük nehirlerinden biri olan Fırat olarak tanımlar.

Hiddekel görünümü, ejderhanın, canavarın ve sahte peygamberin dünyayı Armagedon’a götürmesinin dış tarihini sunar; Ulai görünümü ise Mesih’in Tanrılığını insanlıkla birleştirme işini temsil eder. Peygamberî esin, Mesih’in Tanrılığını insanlıkla birleştirerek gerçekleştirdiği işi belirlemek için Ulai Nehri’ni Fırat Nehri ile birlikte ikinci bir tanık olarak kullanır.

Fırat ve Dicle’nin ikisi de Aden’de doğar ve antlaşma tarihinin tamamı boyunca akıp gider. 22 Ekim 1844’te Adventizmin merkezi direğine aktıklarında, Fırat, insan yapımı Ulai kanalıyla birleşerek Tanrısallık ile insanlığın birleşimini temsil eder; bu birleşme, yüz kırk dört bin olarak temsil edilenlerde imanın yaşanmasıyla gerçekleştirilir. Ulai, Tanrı’nın peygamberlik Sözü’nün otoritesine dair bir sınavı temsil eder; çünkü Pers ülkesindeki Ulai Nehri’ni Şinar’ın büyük ırmaklarından biri olarak tanımlayan Ellen White’ın otoritesini, dünyanın uzmanlarının görüşleriyle çelişecek biçimde konumlandırır.

Ulai Nehri’nin sembolü, insan sözü ile Tanrı’nın Sözü arasında bir sınamayı temsil eder. Doğru olan insanlar mı, yoksa Sister White’ın ortaya koyduğu sözler mi? Ulai Nehri, Persya’daki tek bir nehri mi, yoksa Aden’den gelen suların insanlardan gelen sularla karışmasından oluşan peygamberî bir nehri mi temsil eder?

Ortaya koyduğum bu ikilemin birçok çözümü olabilir, ama ne demek istediğimi görmemiz için bazı düşüncelerimi sıralayacağım. Dünyevî tarihçiler ve ilahiyatçılar mı haklı, Sister White mı haksız? Kimse “Şinar’ın büyük nehirleri”nin Dicle ve Fırat olduğu konusunda tartışmıyor. Öyleyse, Sister White Persya’daki Ulai nehrini Şinar’ın büyük nehirlerinden biri olarak tanımladığında o sahte bir peygamber midir? Yoksa hata yapmış olan gerçek bir peygamber midir? Bir gerçek peygamber, çizgiyi aşıp sahte bir peygamber hâline gelmeden önce kaç hata yapabilir? Yoksa tarihçiler mi yanılıyor? Yoksa aslında haklı olan o mu? Yoksa hem tarihçiler hem de Sister White mı haklı? Bu ikilemi, ikilemin açıklamasını hem Hiddekel hem de Ulai ırmaklarının görümlerinde ırmağın üzerinde duran, keten giysiler içinde olan ve kendisine “Ne kadar süre?” diye sorulan adama dair ek bir nokta olarak kullanmak amacıyla gündeme getirdim.

Daniel kitabının sekizinci bölümünde Daniel, Persya’daki Susa’dadır ve Susa, tarım sektörü nedeniyle doğal nehrin yanı sıra bir dizi insan yapımı su kanalını da içeren Ulai Nehri üzerindedir. Ulai yaklaşık yüz elli mil kadar daha aşağı aktıkça, Dicle ve Fırat nehirlerinin birleştiği yere bağlanır. Aden’de başlayan Dicle ve Fırat sonunda birleşir ve onlar birleştiğinde, Persya’dan gelen Ulai Nehri de aynı noktada bağlanır. Ulai Nehri, Dicle ile Fırat’ın birleşiminde Dicle’nin bataklık sistemine kavuştuğunda, Ulai Şinar’ın büyük nehirlerini oluşturan suların bir parçası haline gelir. Tarihçiler haklı, Sister White da öyle.

Sister White, sekizinci bölümde Ulai görünümünü tanımlarken, Dicle ve Fırat nehirlerini birleştiren insan yapımı su kemeri sistemiyle tanınan bir nehri işaret etmektedir; Dicle ve Fırat, her biri 2520 yıl süren ve 1798 ile 1844’te sona eren iki dönemi temsil eder.

Dicle’nin kadim adlarından biri Hiddekel’dir; ve Fırat’la ilişkili olarak, her iki nehir de peygamberlikte Asur ve Babil’le bağlantılı biçimde açıkça belirtilmiştir; bunlar ayrıca Tanrı’nın sürüsünü cezalandırmak üzere iki aslan olarak nitelendirilmiştir. Bu iki yıkıcı güç, putperest Roma ile papalık Roması’nın iki yıkıcı gücünü önceden simgeliyordu; bunlar ise bir erkekle bir kadının, ya da bir kilise ile bir devletin sembolleridir. Putperest Roma, devlet yönetimini temsil eden erkekti; papalık Roması ise kilise düzeninin iffetsiz kadınıdır. Peygamberî ilişkilerinde Asur erkek, Babil ise kadındı; dolayısıyla Dicle erkek, Fırat ise kadın olarak belirlenir.

Dicle Nehri, devlet yönetimini temsil eden ve 1798’e kadar uzanan nehirdir; kilise yönetimini temsil eden Fırat ise 1844’e kadar uzanmıştır. Fırat’ın 1844’e ulaşması gerekiyordu; çünkü 1844’ün mesajı, 1844’te yeniden düşen Babil (Fırat) hakkındaydı. Fırat 1844’te bir şelale oluşturduğunda, insan işlerini sembolize eden ve akarsuların birleşme noktasına da katılmış olan Ulai Nehri, diğer nehrin suyuyla birleşti. Devlet yönetiminin nehrine 1798’de, sivil otoritenin papalık gücünden alındığı zamanda set çekildi. Aynı yıl Amerika Birleşik Devletleri, Kutsal Kitap kehanetinde yeryüzü canavarı ve altıncı krallık olarak hüküm sürmeye başladı. Dicle Nehri’ne 1798’de, devletin eninde sonunda bütün dünyayı, şu anda dünyayı ezici bir sel gibi basmak üzere olan papalık zulmünün sularını geri tutan barajı yıkmaya zorlayacağı tam o noktada set çekildi. O duvar, yani baraj, kilise ile devletin ayrılığı duvarıdır.

1844’te hem Fırat hem de Ulai, 1844 mesajını Babil’in düşüşü olarak tanımlar; aynı zamanda bu mesajı, Mesih’in 1844’te başlattığı işin ta kendisi olarak da işaret eder; Antlaşmanın Elçisi olarak

O, tapınağına girmek üzere olan—En Kutsal Yer’e girmeden önce arınması gereken—bir halkın içinden Babil’in sularını ve insan işlerini temizledi. O halkın nihai arındırılışı, Gece Yarısı Çağrısı mesajı altında dökülen yağmurla gerçekleşti; ve Gece Yarısı Çağrısı mesajının o yağmur damlaları, Milleristler papalık Roma’yı ve 1798’i tanımlarken Dicle’nin sularından damıtıldı; Babil’in düşüşünü tanımladıklarında ve kapının kapanmasından önce bu mesajla—ya da şöyle de diyebiliriz, Ulai, Dicle ve Fırat nehirlerinin damıtılmış sularından gelen yağmurla—arındırıldılar; Daniel 8:14’ün mesajını sunarken ve antitipik Kefaret Günü’nün açılışından önce Gece Yarısı Çağrısı mesajını yerine getirirken.

Daniel kitabının on ikinci bölümünün yedinci ayetinde Mesih Hiddekel’in suları üzerinde durduğunda, sınama döneminin kapanışına götüren insan devlet yönetiminin son hareketlerini tasvir eden görünümde, Tigris’in, devlet yönetiminin suları üzerinde durmaktadır. Orada, tıpkı Ulai Irmağı görünümünde keten giysili adamın—orada Harika Sayıcı Palmoni’nin—önceki ayetin bir sorusuna yanıt verdiği gibi, önceki ayetin sorusunu yanıtlamaktadır. Her iki durumda da diyalog meleklerle Mesih arasında geçen göksel bir diyalogdur ve her iki durumda da soru şudur: "Ne kadar zaman?"

Yanıt 2300 güne kadardır; sekizinci bölümde ve on ikinci bölümde ise “bir zaman, zamanlar ve yarım zaman”dır. Yanıt 2300 yıl ve 1260 yıl olarak anlaşılmalıdır, fakat 1844’te Tanrı, peygamberlik mesajında zamanın uygulanmasına bir yasak koydu; çünkü artık zaman yoktur. Keten giysiler giymiş adam Palmoni’nin O’nun son nesli için yanıtı nedir? “Ne kadar zaman?” sorusunun yanıtının Pazar yasası olduğunu birçok tanıklıkla gösterilmiştir; öyleyse kutsal yer Pazar yasasında mı arındırılır ve “bütün bu harikalar” Pazar yasasında mı tamamlanır? Pazar yasasında tamamlanan “harikalar” nelerdir ve bu “harikalar” ne zaman başladı?

Sonra ben, Daniel, baktım; ve işte, orada başka iki kişi duruyordu: biri ırmağın bu kıyısında, öteki öbür kıyısında. İçlerinden biri keten giysili, ırmağın suları üzerinde duran adama, “Bu harikaların sonuna kadar daha ne kadar zaman var?” dedi.

Ve keten giysili, ırmağın sularının üzerinde olan adamı işittim; sağ elini ve sol elini göğe kaldırdı ve sonsuza dek yaşayan üzerine ant içerek, bunun bir zaman, zamanlar ve yarım zaman süreceğini söyledi; ve kutsal halkın gücünü dağıtmayı tamamladığında, bütün bu şeyler sona erecek. Daniel 12:5-7.

“Ne kadar süre?” biçimindeki sembolik soru Pazar günü yasasını işaret eder; melek Pazar günü yasasının ne zaman olduğunu değil, harikaların ne zaman sona erdiğini sordu. “Harikalar” Pazar günü yasasında sona erer; öyleyse Pazar günü yasasına götüren harikalar nelerdir? Daha da somut olarak, Hiddekel Nehri kıyısında verilen görünümde, onuncu ile on ikinci bölümler arasında temsil edilen “harikalar” nelerdir? “Harikaların” ne olduğunu belirleyebilirsek, “harikaların” ne zaman başladığını da bulabiliriz. Daniel’in onuncu bölümünde Cebrail, görünüm sırasında Daniel’le etkileşimindeki amacının ne olduğunu açıkça belirtir.

Şimdi sana, halkının son günlerde başına neler geleceğini anlaman için geldim; çünkü bu görünüm daha ilerideki günler içindir. Daniel 10:14.

Gabriel, Tanrı'nın halkının son günlerde başlarına neler geleceğini anlamalarını sağlamak için geldi. Daniel 12'deki peygamberliklerin Milleritler tarafından doğru anlaşıldığını kabul edip de, bu kabulü bölümün son günlere uygulanmasını reddetmek için kullanmak, Gabriel'in beyan ettiği amacı boşa çıkarmaktır. Gabriel, 11. bölümün birinci ayetinde peygamberlik anlatısını başlatıp 12. bölümün üçüncü ayetine kadar sürdürdüğünde, temsil edilen tarih, ejderhanın, canavarın ve sahte peygamberin dünyayı Armagedon'a nasıl sürüklediğine dair dışsal peygamberlik ayrıntılarıdır. Bölümün içinde Tanrı'nın halkının zulüm gördüğünü betimleyen pasajlar vardır, ancak 11. bölümün tarihi öncelikle dışsal bir ifşadır. Bu da, 10. bölüm ile 12. bölümün Daniel'in son görüşünde bir alfa ve bir omega'yı temsil ettiği anlamına gelir; çünkü 11. bölümden farklı olarak ikisi de yüz kırk dört binin mühürlenmesini tanımlayan içsel bir mesajı betimler. Orta bölüm, kuzeyin kralı ve Roma'nın papasıyla temsil edilen insanlığın isyanıdır; alfa olan 10. bölüm ile omega olan 12. bölüm ise son günlerde yüz kırk dört binin içsel deneyimini tanımlar. Üç bölümün tümü sınama süresinin kapanışına götürür; alfa bölüm, ibadet edenlerin iki sınıfını ayıran Tanrı korkusu ile başlar ve bölümün sonunda Daniel'e çifte bir güç verilir; böylece birinci ve ikinci meleklerin mesajları tanımlanır. 12. bölüm omega bölümüdür ve üçüncü meleğin yargı mesajını tanımlar.

On birinci bölüm, Kudüs'ün yıkımından lütuf kapısının kapanışına kadar insanlığın isyanını ayrıntılandırır; Bayan White'a göre bu, dünyanın sonunda lütuf kapısının kapanışının bir örneğidir. Daniel 11, Kudüs'ün yıkımıyla başlar; çünkü Daniel, Kudüs'ün üç aşamalı yıkımı sırasında Babil'e götürülenlerdendir; bu yıkım, aynı kentin MS 70'teki yıkımının ve daha sonra dünyanın temsil ettiği son günlerde yeniden yaşanacak yıkımın bir örneğiydi.

Kudüs'ün, birbirinden altı yüz altmış beş yıl arayla yılın aynı gününde gerçekleşen iki gerçek yıkımı vardır. Bu iki yıkım, Ahit Sandığı'nın bulunduğu varsayıldığı şehrin yıkımıydı. Şilo aynı peygamberi özelliklere sahipti ve Tanrı'nın varlığının bulunduğu ya da bulunması gerektiği bir şehrin ilk yıkımını temsil eder. Kardeş White, Kudüs'ün yıkımını son günlerin yıkımının bir sembolü olarak kullandığında, Kudüs'ün yıkımı üzerine Mesih'in vaazını yorumlamaktadır.

Shilo ile Nebukadnezar ve Titus dönemlerinde gerçekleşen Kudüs yıkımları, Tanrı'nın kentinin yıkımıyla temsil edilen son günlerin üç tanığıdır. Shilo, Tanrı'dan korkmayı ve O'na yücelik vermeyi öğreten birinci meleğin mesajıdır—Eli'nin yapmadığı şeyler—çünkü O'nun yargı saati gelmiştir. İkinci meleğin mesajında, Nebukadnezar ve Titus ile temsil edilen bir ikilenme görürüz. Son günlerde Kudüs'ün üçüncü yıkımı, deneme süresinin kapanışında gerçekleşir; bu da yargının kapanışı demektir.

On birinci bölüm, üç meleğin mesajlarının dış tarihidir. Onuncu bölümdeki ayrılık görüşü ile Daniel'in görüşünün yirmi ikinci gününde gerçekleşen güçlendirici üç dokunuş arasında yer alır. Bu, on ikinci bölümün de son günlerde Tanrı'nın halkının başına gelenlerin içsel hikâyesiyle ilgili olacağı anlamına gelir. Bu aynı zamanda, on ikinci bölümdeki ışığın, onuncu bölümdeki ışıktan yirmi iki kat daha parlak olduğu anlamına gelir.

Ulai görüşünde, Mesih'e ayrıca "Ne kadar süre?" diye soruldu. On üçüncü ayetteki soruya götürülen önceki on iki ayet, Kutsal Kitap peygamberliğinde yer alan güçlere ilişkin önemli

ayrıntıları temsil eden dışsal peygamberlik tarihini tanımlıyordu. Bu on iki ayet, yedinci bölümde temsil edilen tarihi basitçe tekrarlıyor ve genişletiyordu. Bu ayetlerde ortaya konan peygamberlik tarihi, Medler ve Persler döneminden başlayarak on birinci bölümde tekrar edilir ve genişletilir. Sekizinci bölümün ikinci yarısı ve dokuzuncu bölümün tamamı, Tanrı'nın son gün halkının peygamber Daniel tarafından temsil edilmesidir. Ulai ırmağı görümünün üç bölümünde yer alan peygamberlik tarihine ilişkin görüm, Daniel'in Cebrail ile etkileşimi aracılığıyla söz konusu bölümlerde sunulan Tanrı'nın halkının temsiliyle birlikte, onuncu ila on ikinci bölümlerin alfası ve omegasıdır.

Hiddekel omega ve Ulai alfa olduğundan, sonun zamanı geldiğinde on ikinci bölümde mührü açılan ışığın temsil ettiği güç, Adventizmin merkezi direği ve temeli olan görümden yirmi iki kat daha parlaktır. Bu durumda, Daniel'in son görümünün ışığı, son günlerde Tanrı'nın halkıyla ilişkilendirilen ışık olarak doğrudan tanımlanır. Melek keten giysili adama, "Bu harikaların sonuna kadar ne kadar?" diye sorduğunda, söz konusu harikalar, Abram'ın antlaşma tarihinde Abram'a yıldızlara bakması emrinin yankılandığı gibi, sonsuza dek ve ebediyen yıldızlar gibi parlayanlardır. Daniel on ikinci bölümdeki harikalar, insanların yüz kırk dört binin sancağı haline gelmesidir.

Daha önce şu tespiti yapmıştık: Daniel kitabının on ikinci bölümünün on birinci ayeti, iki aşamadan oluşan bir peygamberlik dönemini bildirir; bunların ilki otuz yıldır. On birinci ayete gerekli önemi vermek için yedinci ayete döndüm; Mesih'in, son günlerde kendi halkı arasında gerçekleştirdiği harikalara doğrudan katılımını göstermek için.

On birinci ayete dönerken, Cebrail'in on ikinci bölümü doğrudan "son günler" olarak adlandırdığını hatırlatmak isterim. Yüz kırk dört binin günleri, onların mühürlendiği ve Tanrı'yla antlaşmaya girdikleri günler; Daniel kitabına göre, mühürü açılacak ve büyüyerek gür bir haykırışa dönüşecek bir mesaj olacaktır. Bu mesaj, on ikinci bölümde, Milleritler tarafından zaten tanımlanmış ve ardından Peygamberlik Ruhu tarafından onaylanmış üç ayrı peygamberî dönemle temsil edilmektedir. Bu üç dönem zamanı temsil etmez; çünkü on ikinci bölümde iki elini göğe kaldıran aynı melek, Vahiy'in onuncu bölümünde bir elini göğe kaldırmış ve artık zaman olmayacağına yemin etmiştir. 1844'teki bu beyan, Daniel'in on ikinci bölümündeki üç peygamberî dönemin zamanı temsil etmesi amaçlanmayan sembolik dönemler olduğu anlamına gelir.

Bu nedenle, Daniel'in on ikinci bölümündeki orta simgesel peygamberlik dönemi, Mikail'in ayağa kalktığı tam o bölümde otuz yılla başlayan ikili bir dönem olduğunda, otuz yılla başlayan bu ikili dönemin Abram'ın alfa kehanetinin kusursuz gerçekleşmesi olduğunu bilirsiniz. Seçilmiş bir halk bağlamında antlaşma tarihini başlatan zaman kehanetinin omega aşaması, Daniel'in Tanrı'nın halkının son günlerde başına nelerin geleceğine dair tanıklığının doruk noktası olan aynı bölümde kusursuz olarak gerçekleşir.

Sonun zamanında, Daniel kitabının mührü açılır ve ortaya çıkan ışık Tanrı'nın halkını mühürler. Sonun zamanında, Daniel kitabının mührü açılır ve ortaya çıkan ışık, Daniel'in son bölümündeki üç peygamberî dönemle temsil edilir. O bölüm, Hiddekel görümünü oluşturan üç bölümün omegasıdır ve Hiddekel görümü de Daniel'in nehir görülerinin alfasını temsil eden üç bölümün omegasıdır. Eden'de başlayan nehirler nihayet Daniel'le son buldu ve sonra Tanrı'nın

peygamberlik Sözü onları birinci ve ikinci meleşin Millerit hareketine, üç meleşin iki hareketinden alfası olan harekete getirdi. On birinci ayetteki 1290 yıl, Abram ve Pavlus'un 430 yıllık peygamberliğinin omegasıdır.

Daniel 12'ye ve onun Abram'ın peygamberliğiyle bağlantısına devam etmeden önce, Pavlus'un kim olduğunu hatırlamak iyi olur. Pavlus yalnızca Ulusların havarisi değildi; aynı derecede önemlisi, mesajını Tanrı'nın peygamberlik sözü aracılığıyla sundu. Bundan da önemlisi, Pavlus dönemsel bir peygamberdi. Dönemsel bir peygamber, Tanrı'nın halkını bir dönemden diğerine yönlendirmek üzere görevlendirilen bir peygamberdir; Musa gibi, sunak merkezli tapınmadan kutsal mekânda yapılan tapınmaya; Vaftizci Yahya; yeryüzündeki kutsal mekândan göksel kutsal mekâna. Pavlus, harfî olanın ruhsala uygulanmasına ilişkin bilgi ve kuralları, diğer tüm Kutsal Kitap yazarlarının toplamından açık ara daha çok kaydetti! Tanrı'nın antlaşma halkı bağlamında, harfiden ruhsala geçişi açıklamak üzere görevlendirilmişti.

Pavlus, İbrahim'in seçilmiş halkına ilişkin antlaşma vaatlerinin, o seçilmiş halkın maddî olandan ruhsala geçtiği noktadaki bağlayıcı halkasıdır. Antlaşma tarihindeki Pavlus'un rolünü yerine oturtmadıysanız, Tanrı'nın antlaşma halkına dair ilk zaman kehanetinin, 30 yıllık bir dönemle başlayan iki yönlü bir zaman kehaneti oluşunun ne kadar ilahî bir uygunluk taşıdığını fark etmeyebilirsiniz. Seçilmiş halkın babası tarafından konulan bir peygamberlik sözü vardır; ve onlar ruhsal bir seçilmiş halk hâline geçtiklerinde, bu geçişi tanımlayıp açıklamak ve ayrıca Eski Ahit'teki ilk tanıkla uyumlu olarak Yeni Ahit'ten ikinci bir tanıkla Avram'ın zaman kehanetini tasdik etmek üzere dönemsel bir peygamber ortaya çıkarılmıştır. Başlangıçta Avram, sonda ise Pavlus, son günlerin 1290'unun önemini temsil eder.

Bir sonraki yazıda devam edeceğiz.

Zekarya'nın Yeşu ve Melek'le ilgili görüşü, büyük kefarete gününün kapanış sahnelerinde Tanrı halkının yaşayacağı deneyim için özel bir geçerlilik taşır. O zaman geriye kalan kilise büyük bir sınav ve sıkıntıdan geçirilecektir. Tanrı'nın buyruklarını tutan ve İsa'ya iman edenler, ejderhanın ve ordularının gazabını hissedecekler. Şeytan dünyayı tebaası olarak sayar; Hristiyan olduğunu söyleyenlerin birçoğu üzerinde bile denetim kazanmıştır. Ama burada onun egemenliğine direnen küçük bir topluluk vardır. Onları yeryüzünden silebilse, zaferi tam olurdu. Nasıl ki İsrail'i yok etmeleri için putperest ulusları etkilediyse, yakın gelecekte de Tanrı'nın halkını yok etmeleri için yeryüzünün kötü güçlerini kışkırtacaktır. İnsanlar, ilahi yasaya aykırı olan insan buyruklarına itaat etmeye zorlanacaklar.

Tanrı'ya sadık olanlar tehdit edilecek, suçlanıp kınanacak, yasaklı ilan edilecek. 'Hem anne babaları, hem kardeşleri, hem akrabaları, hem de dostları tarafından ihanete uğrayacaklar,' hatta ölüme kadar. Luka 21:16. Tek umutları Tanrı'nın merhametindedir; tek savunmaları dua olacaktır. Yeşu Melek'in önünde nasıl yalvardıysa, artakalan kilise de, yürek kırıklığı ve sarsılmaz imanla, Savunucuları İsa aracılığıyla bağışlanma ve kurtuluş için yalvaracaktır. Yaşamlarının günahlılığının tamamen farkındadırlar, zayıflıklarını ve layık olmadıklarını görürler; ve umutsuzluğa kapılmak üzeredirler.

Ayartıcı, Yeşu'ya karşı koyduğu gibi, onları suçlamak için yanı başlarında durur. Onların kirli giysilerini, kusurlu karakterlerini gösterir. Zayıflıklarını ve akılsızlıklarını, nankörlük günahlarını, Kurtarıcılarını utandırmış olan Mesih'e benzemeyişlerini öne sürer. Durumlarının umutsuz olduğu ve kirliliklerinin lekesinin asla yıkanıp giderilmeyeceği düşüncesiyle onları korkutmaya çalışır. İmanlarını öylesine yok etmeyi umar ki, onun ayartılarına boyun eğsinler ve Tanrı'ya olan bağlılıklarından dönsünler.

Şeytan, Tanrı'nın halkını işlemeye ayarttığı günahları tam olarak bilir ve bu günahlardan ötürü ilahi korumayı yitirdiklerini söyleyerek onlara karşı suçlamalarını ileri sürer; onları yok etme hakkına sahip olduğunu iddia eder. Tanrı'nın lütfundan dışlanmayı, kendisi kadar, onların da hak ettiğini ilan eder. 'Bunlar mı,' der, 'gökte benim yerimi ve benimle birleşen meleklerin yerini alacak olanlar? Tanrı'nın yasasına itaat ettiklerini iddia ediyorlar; ama onun buyruklarını yerine getirdiler mi? Tanrı'yı sevmekten çok kendilerini sevmediler mi? Kendi çıkarlarını O'na hizmetin üstüne koymadılar mı? Dünyasal şeyleri sevmediler mi? Hayatlarını damgalayan günahlara bak. İşte bencillikleri, kötü niyetleri, birbirlerine olan nefretleri. Tanrı beni ve meleklerimi huzurundan kovacak da aynı günahlardan suçlu olanları yine de ödüllendirecek mi? Bunu adaletle yapamazsın, ey Rab. Adalet, hükmün onların aleyhine verilmesini talep eder.'

Ama Mesih'in takipçileri günah işlemiş olsalar da, kendilerini şeytani güçlerin denetimine teslim etmemişlerdir. Günahlarından tövbe etmiş, alçakgönüllülük ve pişmanlıkla Rab'bi aramışlardır ve ilahi Savunucu onların yararına aracılık etmektedir. Nankörlükleriyle en çok incittikleri, onların günahını ve tövbesini bilen O, şöyle ilan eder: 'Rab seni azarlasın, ey Şeytan. Bu canlar uğruna yaşamımı verdim. Onlar avuçlarıma kazınmışlardır. Karakterlerinde kusurlar bulunabilir; çabalarında başarısız olmuş olabilirler; ama tövbe etmişlerdir ve Ben onları bağışladım ve kabul ettim.'

Şeytan'ın saldırıları güçlüdür, aldatmaları sinsidir; ama Rab'bin gözü halkının üzerindedir. Sıkıntıları büyüktür, fırının alevleri sanki onları yutmak üzeredir; ama İsa onları ateşte denemiş altın gibi ortaya çıkaracaktır. Dünyasallıkları giderilecek ki, onlar aracılığıyla Mesih'in sureti tam olarak açığa çıksın.

Bazen Rab, kilisesinin karşı karşıya olduğu tehlikeleri ve düşmanlarının ona verdiği zararı unutmuş gibi görünebilir. Ama Tanrı unutmadı. Bu dünyada Tanrı'nın yüreğine kendi kilisesi kadar sevgili olan hiçbir şey yoktur. Dünyevi siyasetin kilisesinin sicilini bozması Tanrı'nın isteği değildir. Kendi halkını, Şeytan'ın ayartılarına yenik düşsünler diye kendi haline bırakmaz. Onu yanlış temsil edenleri cezalandıracaktır; ama içtenlikle tövbe edenlerin hepsine lütf gösterecektir. Hristiyan karakterinin gelişmesi için güç dileyerek O'na yakaranlara, gereken bütün yardımı verecektir.

Ahir zamanda Tanrı'nın halkı diyarda işlenen iğrençliklerden ötürü inleyip ağlayacak. Gözyaşlarıyla, ilahî yasayı çiğneyerek içine düştükleri tehlike konusunda kötülerini uyaracaklar ve tarifsiz bir kederle, tövbe içinde Rab'bin önünde alçalacaklar. Kötüler onların kederiyle alay edecek ve ciddi çağrılarını küçümseyecek. Ancak Tanrı'nın halkının ıstırapı ve alçalması, günahın sonucu olarak yitirdikleri karakter gücü ve asaleti yeniden kazandıklarının inkâr edilemez kanıtıdır. Günahın son derece günahlı oluşunu bu denli açık seçik kavramalarının

nedeni, Mesih'e daha çok yaklaşımları ve gözlerini O'nun kusursuz paklığına dikmiş olmalarıdır. Yumuşak huyluluk ve alçakgönüllülük, başarı ve zaferin şartlarıdır. Çarmih'in dibinde diz çökenleri bir yücelik tacı beklemektedir.

Tanrı'nın sadık, dua edenleri, adeta O'nunla birlikte içeriye kapatılmış gibidirler. Kendileri ne kadar güvenle korunduklarını bilmezler. Şeytan tarafından kışkırtılan bu dünyanın yöneticileri onları yok etmeye çalışmaktadır; ama Tanrı'nın çocuklarının gözleri, Dotan'da Elisa'nın hizmetkârının gözleri gibi açılrsa, etraflarında karargâh kurmuş, karanlığın ordularını dizginleyen Tanrı'nın meleklerini görürlerdi.

Tanrı'nın halkı O'nun önünde yürek temizliği için yalvararak canlarını alçaltırken, şu buyruk verilir: "Kirlî giysileri çıkarın," ve şu teşvik edici sözler söylenir: "İşte, suçunu senden uzaklaştırdım ve sana yeni giysiler giydireceğim." Zekeriya 3:4. Mesih'in doğruluğunun lekesiz kaftanı, sınanan, ayartılan, sadık Tanrı çocuklarının üzerine giydirilir. Hor görülen kalanlar görkemli giysilerle giydirilir; artık bir daha dünyanın bozulmuşluklarıyla kirlenmeyecekler. Adları Kuzunun yaşam kitabında korunur, tüm çağların sadıkları arasında kaydedilir. Aldatıcının hilelerine direndiler; ejderhanın kükremesi onları sadakatlerinden döndüremedi. Şimdi ayartanın düzenlerinden sonsuza dek güvendedirler. Günahları, günahın başlatıcısına aktarılır. Başlarına temiz bir sarık konur.

Şeytan suçlamalarını sürdürürken, kutsal melekler görünmeden gidip geliyor, sadık olanların üzerine yaşayan Tanrı'nın mührünü koyuyorlar. Bunlar, alınlarında Baba'nın adı yazılı olarak Kuzuyla birlikte Siyon Dağı'nda duranlardır. Tahtın önünde yeni ezgiyi söylüyorlar; yeryüzünden satın alınmış yüz kırk dört bin kişi dışında kimsenin öğrenemeyeceği o ezgiyi. "Kuzu nereye giderse gitsin onu izleyenler bunlardır. Bunlar insanlar arasından Tanrı'ya ve Kuzu'ya ilk ürünler olmak üzere satın alınmışlardır. Ağızlarında hile bulunmadı; çünkü Tanrı'nın tahtının önünde kusursuzdurlar." Vahiy 14:4-5.

Şimdi Melek'in sözleri bütünüyle yerine geldi: "Şimdi dinle, ey başkâhin Yeşu, sen ve önünde oturan arkadaşların; çünkü onlar hayret uyandıran insanlardır. Çünkü, işte, Kulum Filiz'i ortaya çıkaracağım." Zekeriya 3:8. Mesih, halkının Kurtarıcısı ve kurtuluşa kavuşturmanı olarak açığa çıkarılıyor. Şimdi gerçekten de, yolculuklarının gözyaşları ve alçaltılması Tanrı'nın ve Kuzu'nun huzurunda sevince ve onura yerini bırakırken, "hayret uyandıran insanlar" kalanlardır. "O gün Rab'bin Filizi güzel ve görkemli olacak, yeryüzünün ürünü İsrail'den kurtulmuş olanlar için üstün ve hoş olacaktır. Ve Siyon'da kalan ve Yeruşalim'de artakalan herkes, hatta Yeruşalim'de yaşayanlar arasında adı yazılı olanların her biri, kutsal diye çağrılacaktır." Yeşaya 4:2, 3. Peygamberler ve Krallar 587-592.